

Maureen Johnson

Mâna de pe zid

Al treilea volum din seria *Stevie Bell*

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădărlat
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, MAUREEN

Mâna de pe zid / Maureen Johnson ; trad. din lb. engleză de
Camelia Ghioc. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1015-5
I. Ghioc, Camelia
821.111

Titlul original: THE HAND ON THE WALL
Autor: Maureen Johnson

Copyright © 2020 by HarperCollins Publishers
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division
of HarperCollins Publishers.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

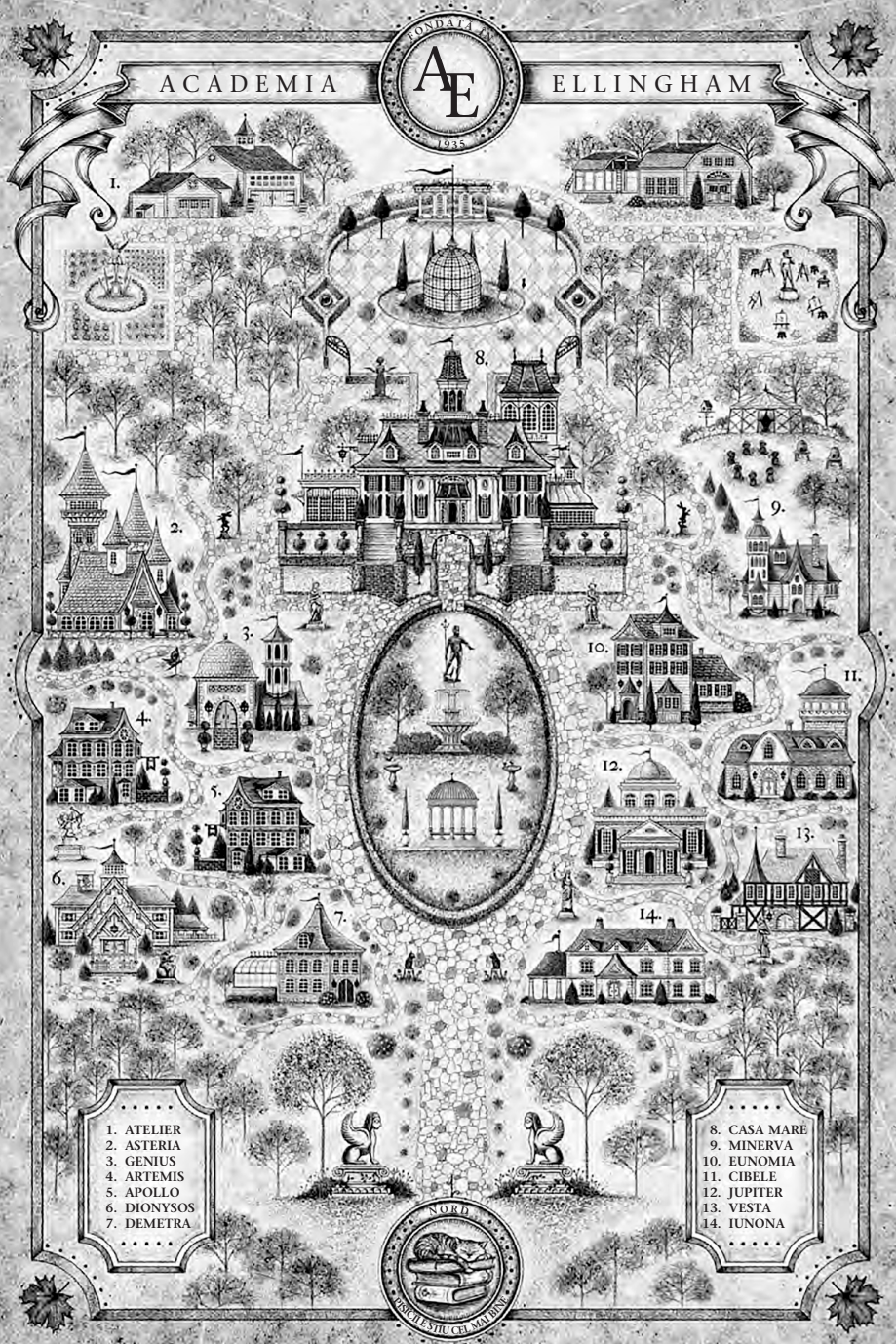
O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1015-5

ACADEMIA

ELLINGHAM

- 1. ATELIER
- 2. ASTERIA
- 3. GENIUS
- 4. ARTEMIS
- 5. APOLLO
- 6. DIONYSOS
- 7. DEMETRA

- 8. CASA MARE
- 9. MINERVA
- 10. EUNOMIA
- 11. CIBELE
- 12. JUPITER
- 13. VESTA
- 14. IUNONA

Mâna de pe zid

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII — FBI

Imagine fotografică a scrisorii primite la reședința Ellingham
pe 8 aprilie 1936

 Iată! O cimilitură!
 Ah, ce-o să ne veselim!

 S-alegem pistol, frânghie?
 Trebuie să cumpănim.

 Cuțitul taie ca briciul
 și sclipește-așa frumos!

 Otrava lucrează alene,
 și-atunci nu ni-i de folos.

 Focu-i prea sărbătoresc,
 iar înecul cam durează.

 Spânzurătoarea nu-i bună
 fiindcă este cam... ațoasă.

 Să-i dai vânt de la-nălțime,
 țeasta să i se zdrobească?

Sau mașina-i, cu viteză,
de un zid să se izbească?

Bombele sunt zgomotoase,
scot mulțime de scântei.

Ce de pedepse... tot felul
pentru băieții cei răi!

Ce s-alegem? Ce s-alegem?
Of, deloc, deloc nu știm.

Dar și-n gaură de șarpe
noi tot o să vă găsim.

Ha ha!

Cu sinceritate,
Maestrul Minciunilor

15 decembrie 1932

Ninsoarea cădea de ore în șir, plutind pe lângă ferestre, așternându-se pe pervaz, formând mici peisaje ce imitau munții care se vedeau în zare. Albert Ellingham s-a așezat într-un imens fotoliu de catifea de culoarea prunei. Pe măsuța din fața lui se afla un ceas din marmură verde ce ticăia mulțumit. Nu se auzea decât ticăitul ceasului și trosnetul focului din șemineu, în rest era liniște. Zăpada amortiza zgomotele lumii.

— Cu siguranță ar fi trebuit să primim vreo veste până acum, a spus el.

Vorbele îi erau adresate lui Leonard Holmes Nair, care citea un roman franțuzesc, lungit pe o sofa în cealaltă parte a camerei, învelit cu o pătură de blană. Leo era pictor și prieten de familie, un degenerat înalt, deșirat, îmbrăcat într-un sacou de catifea albastră. Grupul era închis de două săptămâni în acest spital privat ascuns în Alpi, privind ninsoarea, bând vin fiert, citind și așteptând... așteptând evenimentul care își anunțase sosirea în toiul nopții. Atunci, asistentele și doctorii au intrat în acțiune, ducând viitoarea mamă către luxuosa sală de naștere. Când ești unul dintre cei mai bogați oameni din America, poți avea la dispoziție un întreg refugiu elvețian de lux pentru nașterea copilului tău.

— Aceste misterioase procese naturale durează, a spus Leo fără să ridice privirea.

— Au trecut aproape nouă ore.

— Albert, nu mai sta cu ochii pe ceas! Bea ceva!

Albert s-a ridicat și și-a băgat mâinile în buzunare. S-a dus până la fereastra de lângă el, apoi la alta, ceva mai îndepărtată, apoi la prima. Priveliștea era extraordinară — zăpada, munții, acoperișurile ascuțite ale cabanelor alpine din vale.

— Bea ceva, a spus iar Leo. Sună să-ți aducă un pahar. Sună la... țârâitoare. La țârâitoare-sunătoare. Unde e?

Albert a traversat camera până la șemineu și a tras de un nod auriu atașat de un șnur de mătase. În depărtare s-a auzit un clinchet blând. O clipă mai târziu, s-au deschis ușile și a intrat o tânără într-o rochie de lână albastră, cu un șorț impecabil de asistentă și o bonetă albă prinsă pe cap.

— Da, Herr Ellingham? a spus ea.

— Ceva vești? a întrebat el.

— Mă tem că nu, Herr Ellingham.

— Avem nevoie de glühwein¹, a spus Leo. *Er braucht etwas zu essen. Wurst und Brot, Käse.*²

— *Ich verstehe, Herr Nair. Ich bringe Ihnen etwas, einen Moment bitte.*³

Asistenta s-a retras mergând cu spatele și a ieșit, după care a închis ușile.

— Poate că s-a întâmplat ceva, a spus Albert.

¹ Vin fiert (în orig. în lb. germană). (N.t.)

² Are nevoie de ceva de mâncare. Cârnați și pâine, brânză (în orig. în lb. germană). (N.t.)

³ Am înțeles, domnule Nair. Un moment, vă rog, vă aduc imediat (în orig. în lb. germană). (N.t.)

— Albert...

— Mă duc sus.

— Albert, a repetat Leo. Am fost instruit să mă așez pe tine dacă încerci să faci asta. N-oi fi eu cel mai athletic om, dar sunt mai mare ca tine și cântăresc o grămadă. Hai să dăm drumul la radio! Sau vrei să jucăm un joc?

De obicei, propunerea unui joc îl calma pe loc pe Albert, dar acum a continuat să se plimbe în sus și-n jos până ce asistenta a apărut iar, cu o tavă cu două pahare de vin fierbinte, de culoarea rubinului, alături de felii de cârnați, pâine și brânză.

— Stai jos, a ordonat Leo. Mănâncă!

Albert nu s-a așezat. În schimb, a arătat spre ceas.

— Ceasul ăsta, a spus el, l-am cumpărat acum câteva zile, când eram în Zürich, de la un negustor. E de epocă. Secolul al XIII-lea. Zicea că i-a aparținut Mariei Antoaneta.

Și-a pus mâinile de-o parte și de alta a ceasului și l-a privit țintă de parcă se aștepta să-i vorbească.

— E posibil să fi fost aiureli, a zis, ridicând ceasul. Dar la cât am dat pe el, e normal să fie aiureli de calitate. Și are un mic secret care mi se pare amuzant — un sertar ascuns dedesubt. Îl întorci cu susul în jos, găsești o mică ieșitură, apeși pe ea...

Deasupra lor s-a auzit mișcare. Un strigăt. Pași grăbiți. Un țipăt de durere. Albert a pus ceasul pe masă cu o bufnitură.

— Se pare că a trecut efectul morfinei, a spus Leo uitându-se la tavan. Vai de mine!

S-au auzit alte zgomote — țipetele ascuțite ale unei femei care naștea.

Albert și Leo au părăsit atmosfera confortabilă a biroului și au rămas în picioare în anticamera mult mai rece de la poalele scărilor.

— Oribile sunete! a spus Leo uitându-se îngrijorat în susul scărilor. Nu se poate să nu existe o cale mai bună de a aduce o viață pe lume.

Țipetele s-au oprit. După câteva momente de tăcere deplină, a răzbătut până la ei plânsetul unui bebeluș. Albert a țâșnit în sus pe scări, urcând câte două trepte deodată și derapând din cauza vitezei, când a ajuns la etaj. Pe coridorul de sus, tânăra asistentă stătea la ușa sălii de nașteri, pregătită pentru sosirea lui.

— O clipă, Herr Ellingham, a spus ea zâmbind. Trebuie să tăiem cordonul ombilical.

— Spune-mi, a zis el, cu respirația tăiată.

— E fată, Herr Ellingham.

— E fată, a repetat Albert, răsucindu-se pe călcâie către prietenul lui.

— Da, a spus Leo. Am auzit.

— O fată. Am crezut mereu că o să fie fată. Știam că o să fie fată. O fetiță! O să-i cumpăr cea mai mare casă de păpuși din lume, Leo! Așa mare, că o să poți trăi în ea!

Ușa s-a întredeschis și Albert a intrat iute, trecând pe lângă asistentă. Încăperea era întunecată — draperiile erau trase ca să ascundă priveliștea zăpezii. Mirosea a viață — sânge și transpirație — mirosuri amestecate cu izul înțepător de antiseptic. Doctorul a pus la loc într-un cârlig din perete masca pentru anestezic și a reglat nivelul unei butelii de gaz. O asistentă a golit într-o chiuvetă un bazinet emailat plin cu apă roz. O altă asistentă trăgea de pe pat cearșafurile ude, iar a treia le înlocuia pe loc, plesnind aerul cu cearșaful curat, apoi lăsându-l să cadă blând pe femeia din pat. Asistentele străbăteau camera în toate direcțiile, deschizând draperiile și punând carafe cu flori în locul instrumentelor medicale. Era un balet

grațios, îndelung exersat și, în câteva minute, sala de nașteri arăta ca un vesel apartament de hotel. La urma urmelor, acesta era cel mai bun spital privat din lume.

Privirea lui Albert s-a fixat asupra soției lui, Iris. Aceasta ținea în brațe un copil înfășurat într-o pătură galbenă. Albert era așa de copleșit de emoții, încât încăperea parcă își pierdea contururile; grinzile tavanului păreau să se îndoiaie în jos, către el, ca și cum voiau să-l prindă în caz că s-ar fi prăbușit în timp ce mergea spre ea și spre copilul din brațele ei.

— Ce frumoasă e! a spus Albert. E extraordinară. E...

I-a pierit vocea. Bebelușul era roz-aprins, tot numai pumnișori strânși și ochi închiși și țipete hotărâte. Era viața însăși.

— E a noastră, a spus încet Iris.

— Pot s-o țin în brațe? a întrebat cineva din cealaltă parte a camerei.

Albert și Iris s-au întors către femeia din pat. Fața îmbujorată îi lucea de sudoare.

— Bineînțeles! a spus Iris ducându-se la ea. Bineînțeles. Bineînțeles, draga mea dragă!

Iris așeză cu grijă bebelușul în brațele Florei Robinson. Flora era slăbită, încă pe jumătate sub influența medicamentelor, cu părul blond lipit de frunte. Asistentele au tras cearșafurile și păturile, îndoindu-le pe lângă ea și bebelușul din brațele ei. Flora a clipit de câteva ori, minunându-se de micuța persoană pe care o crease.

— Doamne! a spus ea uitându-se în jos, la chipul copilului. Eu am făcut asta?

— Ai făcut o treabă fantastică, a răspuns Iris, dând deoparte câteva șuvițe umede de pe fruntea prietenei sale. Dragă mea, ai fost minunată. Ai fost absolut minunată.

— Pot să rămân un moment singură, vă rog? a întrebat Flora. Ca s-o țin în brațe?

— E o idee bună, a spus asistenta. S-o țină în brațe. Ajută copilul. În curând va trebui să o alăpteze. Poate că, Herr Ellingham, Frau Ellingham, ar fi bine să ieșiți puțin? Doar pentru câteva minute.

Iris și Albert s-au retras. Leo se întorsese la parter, așa că erau singuri pe coridor.

— N-a spus nimic despre tată, nu? a întrebat încet Albert. Am crezut că poate a spus ceva în timpul...

A fluturat din mână, sugerând cele nouă ore de travaliu și procesul nașterii.

— Nu, a răspuns tot în șoaptă Iris.

— Nu contează. Nu contează absolut deloc. Dacă o să-și facă vreodată apariția, o să ne descurcăm noi cu el.

Asistenta a ieșit pe coridor ținând în mână o mapă cu formulare cu aspect oficial.

— Scuzați-mă, a spus ea. Ați ales un nume pentru copil?

Albert s-a uitat la Iris, care a încuviințat din cap.

— Alice, a spus Albert. Numele ei e Alice Madeline Ellingham. Și va fi cea mai fericită fetiță din lume.

FRAGMENT DIN MAESTRUL MINCIUNILOR: CRIMELE DE
LA ELLINGHAM, DE DR. IRENE FENTON

De la răpirea soției și fiicei lui, de la uciderea lui Dolores Epstein și pe tot parcursul procesului lui Anton Vorachek, Albert Ellingham a continuat căutările. Asasinarea lui Vorachek pe treptele tribunalului nu i-a încetinit eforturile, chiar dacă părea că singura persoană care ar fi putut ști unde era Alice era moartă și îngropată. Cineva trebuia să știe ceva. Nu s-a uitat la bani. A vorbit la toate emisiunile radio. A vorbit cu fiecare politician. Albert Ellingham s-a dus peste tot și s-a întâlnit cu toată lumea care ar fi putut să știe unde și-ar fi putut găsi fiica.

Dar pe 1 noiembrie 1938, poliția și FBI-ul dragau lacul Champlain căutându-i pe Albert Ellingham și George Marsh. Cei doi ieșiseră pe lac după-amiază la o plimbare cu barca lui Albert, *Wonderland*. Exact înainte de apusul soarelui, o uriașă explozie a sfâșiat seara liniștită tipică Vermontului. Pescarii locali s-au repezit la bărci ca să ajungă la fața locului. Când au ajuns, au găsit fragmente din vasul damnat — bucăți de lemn carbonizat, perne arse ce fuseseră aruncate în aer, mici piese de alamă, bucăți de parâmb. Dar au mai găsit ceva mult mai îngrijorător: rămășițe umane, în aceeași stare ca și barca. Nici cadavrul lui Albert Ellingham, nici cel al lui George Marsh nu aveau să fie recuperate în întregime, însă s-au găsit suficiente fragmente ca să se poată stabili că ambii bărbați erau morți.

A avut loc imediat o anchetă. Toată lumea avea o teorie despre moartea unuia dintre cei mai bogați și mai importanți bărbați din America, dar, în cele din urmă,

nu s-a putut niciodată pune cap la cap un caz solid. Cea mai probabilă explicație părea să fie că Albert Ellingham fusese omorât de un grup de anarhiști; într-adevăr, trei grupuri separate și-au asumat responsabilitatea atentatului. Odată cu moartea lui Albert Ellingham, cazul lui Alice a început să cadă în uitare. Numele ei nu se mai auzea rostit de vocea tatălui, nu mai era niciun magnat care să împartă bani și să dea telefoane. Un an mai târziu, în Europa a început războiul și trista poveste a familiei din munți a pălit în fața tragediei de o anvergură mult mai mare.

De-a lungul anilor, zeci de femei aveau să apară susținând că erau Alice Ellingham. Unele au putut fi trimise pe loc de unde veniseră — nu aveau vârsta care trebuia, nu aveau atributele fizice ale lui Alice. Cele care au trecut de testele elementare au fost văzute de Robert Mackenzie, secretarul personal al lui Albert. Mackenzie a investigat temeinic fiecare pretendentă la poziția de moștenitoare. Toate s-au dovedit a fi impostoare.

Anii care au trecut au adus un reviriment al interesului pentru acest caz — nu numai pentru Alice, dar și pentru răpire și pentru ce s-a întâmplat în acea zi groaznică pe lacul Champlain. Cu progresele făcute în analiza ADN-ului și tehnicile de investigații moderne, răspunsurile ar putea fi încă la îndemâna noastră.

Alice Ellingham încă ar mai putea fi găsită.

PROFESOR UNIVERSITAR MOARE ÎNTR-UN INCENDIU
TRAGIC CARE A AVUT LOC ÎN LOCUINȚA SA

Burlington News Online

4 noiembrie

Profesorul dr. Irene Fenton, de la departamentul de istorie al Universității din Vermont, a murit aseară într-un incendiu care a avut loc la reședința ei. Dr. Fenton, care locuia pe Pearl Street, era de 22 de ani membră a corpului didactic și autoarea mai multor cărți, printre care *Maestrul Minciunilor: Crimele de la Ellingham*. Focul a izbucnit în jurul orei 21:00 și se crede că a început în bucătărie.

Nepotul său, care locuia cu ea, a suferit răni superficiale...
